

rozumu soukromého práva o koupi či o směnu. S hlediska zákona č. 9/1924 na tom nezáleží, protože vzhledem k vylíčenému účelu zákona, zejména také k účelu koncesionování prodeje třeba vymeziti pro dosah tohoto zákona pojem prodávání v ten smysl, že se jím rozumí jakékoliv úplatné zcizování, děje-li se po živnostensku.

Čís. 4303.

Zákon v § 335 tr. zák. pokládá zvláštní poměry pachatelovy i zvláštní okolnosti, za nichž pachatel jednal, za rozhodné pro posouzení otázky, zda si pachatel byl nebo mohl býti vědom toho, že jeho jednáním (opomenutím) může býti způsobeno nebo zvětšeno nebezpečení pro právní statky § 335 tr. zák. chráněné; při řešení této otázky jest přihlížeti i k duševnímu stavu pachatelovu v době činu (§ 2 g) tr. zák.).

(Rozh. ze dne 16. října 1931, Zm I 734/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném sezení zmatečné stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. června 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc přikázal příslušnému nyní okresnímu soudu v Kostelci n. Orli k novému projednání a rozhodnutí, mimo jiné z těchto

důvodů:

Stížnosti nelze upříti oprávnění, pokud napadá s hlediska zmatku podle § 281 č. 9 a) tr. ř. rozsudkový výrok, »že obžalovaný musil jako člověk dospělý, plného rozumu užívající, věděti, že, ožene-li se vší silou rukou proti osobě vzadu za ním stojící, může tím býti pro ni přivoděno nebezpečení pro tělesnou bezpečnost«. Rozsudek zjišťuje v důvodech, že Josef P. napadl obžalovaného ze zadu, že ho uchopil za krk a tlačil mu hlavu dolů pod nohy nepokojných koní, a že se obžalovaný v této posici ohnal rukou za sebe, při čemž udeřil P-e do nosu tak, že mu způsobil těžké ublížení přeražením nosních kostí, a zaujímá podle rozhodovacích důvodů stanovisko, že šlo o protiprávní útok Josefa P-e na tělesnou bezpečnost (na život) obžalovaného, že obžalovaný byl oprávněn se brániti, že se též skutečně proti útoku bránil tím způsobem, že se ohnal rukou za sebe proti útočníku, že není prokázáno, že při tom jednal v úmyslu nepřátelském, že však jest míti za to, že vykročil z mezí potřebné obrany tím, že se ohnal podle vlastního doznání rukou vší silou do zadu. Tvrdí-li stížnost v tomto směru, že, uváží-li se postavení, v němž obžalovaný jednal, t. j. postavení rozsudkem zjištěné, nelze mluvíti o tom, že se obžalovaný dopustil nedbalosti podle § 335 tr. zák., rozsudkem předpokládané, an za daného stavu nemohl vůbec uvažovati o tom, zda může útočníka zasáhnouti a zraniti, že na uvažování o tom nebylo času, že vše bylo dílem okamžiku, chce tím zřejmě vyjádřiti,

že nalézací soud nepoužil správně ustanovení § 335 tr. zák., nepřihlížev v úvahách rozsudku, týkajících se otázky, zda si byl obžalovaný vědom nebo zda si mohl býti vědom toho, že jeho jednáním může býti způsobeno nebo zvětšeno nebezpečí pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost Josefa P-e, k oněm zvláštním okolnostem, za nichž obžalovaný podle skutkových zjištění rozsudkových jednal, a k duševnímu stavu, v němž se obžalovaný v době činu nacházel. Z ustanovení § 335 tr. zák. vysvítá, že trestní zákon pokládá zvláštní poměry pachatelovy, tedy zřejmě i zvláštní okolnosti, za nichž pachatel jednal, za rozhodné pro posouzení otázky, zda si pachatel byl nebo mohl býti vědom toho, že jeho jednáním (neb opomenutím) může býti způsobeno nebo zvětšeno nebezpečí pro právní statky § 335 tr. zák. chráněné; neboť toto ustanovení označuje slovy »nebo vůbec podle zvláštních svých poměrů« zřejmě hledisko, s něhož jest otázku tu v úvahu přicházející posuzovati. Že pak jest při řešení této otázky obzvláště přihlížeti i k duševnímu stavu, v němž se pachatel právě v době svého jednání (nebo opomenutí) nacházel, plyne z ustanovení poslední věty § 2 písm. g) tr. zák., podle něhož se přičítá pachateli vykročení z mezí potřebné obrany, stalo-li se z poděšení, ze strachu nebo z leknutí, jako nedbalý skutek jen »podle okolností«, t. j. jen tehdy, nebyly-li ony afekty na újmu možnosti uvažování pachatelova o tom, čeho je třeba k odvrácení útoku. Z úvah rozsudku o subjektivní stránce přestupku podle § 335 tr. zák. však vyplývá, že rozsudek opírá závěr, že obžalovaný musil věděti, že jeho jednáním může býti přivoděno nebezpečí pro tělesnou bezpečnost Josefa P-e, jen o to, že se obžalovaný ohnal rukou proti P-ovi do zadu, a to vši silou, a o to, že obžalovaný je »člověk dospělý, plného rozumu užívající«, t. j. člověk duševně normální, a že tedy neposuzuje otázku i se shora zmíněných hledisek zákona, s nichž jest otázku též posuzovati, a v důsledku toho nezjišťuje, zda si obžalovaný mohl i za oněch zvláštních okolností, za nichž podle skutkových zjištění rozsudkových jednal, a přes případný jejich vliv na duševní stav obžalovaného v době činu uvědomiti, že jeho jednáním může býti způsobeno nebo zvětšeno nebezpečí pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost Josefa P-e. Za tohoto stavu věci spočívá řečený závěr rozsudku a v důsledku toho i odsuzující výrok rozsudku na nesprávném použití zákona (rozh. čís. 2786 sb. nejv. s.). Poněvadž rozsudek trpí v tomto směru zmatkem podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., a poněvadž vzhledem k nedostatku potřebných skutkových zjištění po stránce subjektivní nelze se obejít bez ustanovení nového hlavního líčení, takže nejvyšší soud jako soud zrušovací ve věci samé rozhodnouti nemůže — v rozsudku schází kromě skutkových zjištění, jichž je tu podle shora uvedeného třeba, i zjištění, zda si byl obžalovaný za daného stavu vědom nebo si mohl býti vědom toho, že vykročuje svým jednáním z mezí potřebné obrany, tedy skutkové zjištění, jehož je tu po stránce subjektivní rovněž nezbytně třeba —, bylo za souhlasu generálního prokurátora zmateční stížnosti podané ve prospěch obžalovaného podle § 5 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878, ihned při neveřejné poradě vyhověti, napadený roz-

sudek zrušiti a věc vzhledem k tomu, že jde již jen o přestupek, podle § 288 odst. druhý čís. 3 tr. ř. přikázati příslušnému nyní okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Čís. 4304.

Ustanovení § 6 tr. ř. o nevčítání dnů poštovní dopravy do lhůty platí jen pro lhůty práva procesního, nikoliv pro šestinedělní lhůtu § 34 (2) zákona proti nekalé soutěži, která jest výlučně hmotněprávní.

Jest proto výrazu »obžalobu jest podati« v § 34 (2) zák. čís. 111/1927 rozuměti tak, že obžaloba musí býti v oné lhůtě podána již u soudu.

(Rozh. ze dne 21. října 1931, Zm I 971/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 23. října 1931, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem zlehčování podle § 27 zák. ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n., zrušil rozsudek nalézacího soudu v celé odsuzující části z důvodů zmatečnosti podle § 281 čís. 9 b) tr. ř. a obžalovaného zprostil podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby, že dne 28. února 1930 v D. v závodě lakýrníka Josefa Š-a jako obchodní zástupce výrobce laků firmy J. a K. o soukromé obžalobkyni ř. L. prohlásil: »Takové s...y, jako prodává L., můžeme my (t. j. firma J. a K.) dávat za 3 Kč za 1 kg«, a že tak za účelem soutěže učinil a rozšiřoval o poměrech podniku soukromé obžalobkyně údaje, o nichž věděl, že jsou nepravdivé a způsobilé poškoditi tento podnik, a že tím spáchal přečin zlehčování podle § 27 zákona proti nekalé soutěži čís. 111/1927 sb. z. a n.

Důvody:

Uplatněný důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 b) tr. ř. je opodstatněn. Spočívá v tom, že nalézací soud nesprávně vyložil předpis § 34 (2) zákona o nekalé soutěži ve spojitosti s § 530 tr. zák. v otázce, zda jsou tu okolnosti, pro které skutek nemůže býti stíhán, totiž, že žalobní právo soukromé obžalobkyně zaniklo, ana obžaloba nebyla podána do 6 týdnů ode dne, kdy se dověděla o trestném činu a o osobě pachatelově. Nalézací soud považuje za rozhodný pro podání obžaloby den 9. května 1930, kdy byla obžaloba podána na poštu, a jenž byl 41tým-dnem potom, kdy se soukromá obžalobkyně o trestném činu a o pachateli dověděla (29. března 1930). Nevčítá při tom do šestinedělní lhůty v § 34 (2) zákona tři dny, po něž byla obžaloba dopravována poštou k soudu, kam došla teprve dne 12. května 1930, tudíž 44tého dne po zjištěném začátku lhůty. Přiznal tedy nalézací soud soukromé obžalobkyni v neprospěch obžalovaného výjimečnou, z běžného počítání lhůty vybočující výhodu § 6 tr. ř. Tato lhůta jako speciální platí však jen pro lhůty stanovené zákonem, v němž jest právě normována, totiž